Iisus Hristos ...să mă izbăvească de focul cel nesfârșit, că am greșit cunoscând

Dinu Săraru

Personalitate covârșitoare spiritual, dar, cu adevărat surprizător și sub înfățișarea ctitorului a toate întreprizător și constructor înzestrat cu virtuți arhitecturale și inginerești, deopotrivă exigent chivernisitor al averilor mănăstirești pe care s-a zbătut ca un învățat al științei dreptului să le sporească și să le facă folositoare și neapărat rentabile – să nu ne sperie sublinierea aceasta –, **Arhiereul Sfânt Calinic de la Cernica și de la Râmnic**, prezent vibrant și în viața cetății capitală a țării, activ și sever privitor la starea lumii politice a veacului său românesc și nu numai, dar mai ales al Adunării obștești pe care a onorat-o ca un senator de drept, s-a impus și a cucerit, uneori învingând aprig cu militantismul său, a cucerit, zic, lumea creștină românească a veacului al XIX-lea dar și pe aceea a veacului al XX-lea până la a fi, în zilele noastre, recunoscut și declarat **Sfânt** al calendarului ortodox.

Astfel, canonizarea lui a făcut să se recunoască în ierarhul ziditor de suflete și de lăcașuri de cult un om întreg al lumii creștine, trăind viața trăitoare de credincioși și odată cu ei, făcând, în același timp, din viața lui un canon de schimnic în cel mai deplin înțeles al cuvântului. Viața lui intimă, preoțească, a fost una exemplară pentru smerenie și pentru supunerea jertfelnică a trupului întreg canoanelor schimnicului.

Acest dualism fericit al personalității lui m-a însuflețit și pe mine în cercetarea personalității **Sfântului** ivit din tumultul cetății, fapt nobil și revelatoriu pentru puterea credinței și pentru universul zbuciumului său sufletesc și al filozofiei lui de viață.

Și dacă puterile mă vor ajuta, acesta va fi și chipul proiectului meu îndrăzneț, dictat – e cuvântul potrivit – de ascultarea la care m-a convins dr. Varsanufie, Arhiepiscopul de azi al Râmnicului, marele prieten al celei de-a treia mea vârstă, care m-a îndemnat spre o carte de suflet dedicată Cernicanului sfânt.

Rândurile de față, precum și cele dinainte, publicate în numerele 1 și 2 ale admirabilei *Martyria*, nu sunt decât trimiteri fulgurante la dualismul vieții de schimnic trăitor în viul și vuietul cetății și lumii de toată ziua.

Iată, astfel, și pentru ce aduc astăzi în amintirea celor încă puțin cunoscători ai personalității Sfântului Calinic, dar mai ales în atenția ochilor și minții celor mai mulți, aceștia tineri, o **Rugăciune – testament** scrisă, ni se spune de către biografii Ierarhului Calinic, cei mai de seamă, pentru că au fost și cei mai apropiați de El în timpul viețuirii și păstoririi Lui, **Arhimandritul Diomid**, fost superior al Mănăstirii Cernica și **Protosinghelul Anastasie Baldovin** care au găsit, scris chiar de mâna **Sfântului**, pe pagini răzlețe rămase de la El, acest **Testament – rugăciune** invocând și iertarea unui păcat pe care **Sfântul Calinic** îl numește – uimitor și biblic în același timp – **păcat al cunoașterii**.

Vă invit așadar, azi, să citiți și să meditați la această **Rugăciune – testament** și la versul pe care îl transcriu cu majuscule, trimiterea lui fiind tulburătoare la păcatul biblic, m-am gândit eu – al **cunoașterii dinăuntru** a binelui și răului – cu alte cuvinte al vieții întregi, trăită întreg. POATE !?

„Prea Cuviosilor Părinți,
Archimandritului Diomid, fost superior al Mănăstirei Cernica,
și Protosingelului Anastasie Baldovin.
Conservându-ni-se câteva bucăți din scrierile răposatului Prea Sfințitului Calinic, Episcop de Rîmnic, Noul-Severin, care sunt scrise de însuși mâna sa, le dăm publicității spre amintirea sa. Din ele se dovedește viața sa ascetică, îngrijirea de a trage și pe alții la acesta și în fine calitatea sa de om milostiv.

Plângere a smeritului Calinic Ieromonah, stareț Cernicăi:
Știu începutul meu că are sfârșit, și eu viețuesc ca un fără de sfârșit.
Avend mintea Înalță cugetătoare și viața-mi merge spre scurtare.
Ziua, nopte, cugetând cele deșarte; și eu m-am apropiat de morte.
Cu cât văd că se apropie mortea de mine,
Cu atâta mă silesc a o scote din pomenire.
Ci dacă nu este cu putință a scăpa de morte cu lucrul,
Eu mă silesc a scăpa de ea cu gândul.
(Oh și vai cum m-am împietrit).
În fiește-care zi petrecând frați la mormânt și nimic, nu m-am umilit,
Nici cu inima suspinând, și plec ochii la pământ,
Să mă uit în mormânt, să văd podoba mea strălucind.
În ose înșirate, pline de putore și de viermi mâncate.
O, nu-mi strig și mormântul către mine picând,
Aicea vei să te sălășluești și tu mâine.
Abatele spre mine măcar astă-zi scoțendu-ți mintea din lume.
Ca nu fără de veste să dea mortea preste tine.
Că pe lume câți o au iubit.

Goli i-au trimis în mormânt.
Râzând și batjocorind pe cele ce aicea le-au agonisit;
Iar nu în Dumnezeu s-au îmbogățit;
Ci vecinica muncă o au moștenit în tartarul cel nesfârșit
Vai, vai, de a mea ticăloșie cum nu-mi viu întru simțire
Să plâng cu necontenire, vecinica mea osândire.

Vino ticălose suflete al meu,
Să cădem cu plângere la Dumnezeu, rugându-ne și prea curatei feciorei al mele bunei chezășuitore

Ca să facă milostiv pe Fiul Său, Iisus Hristos Dumnezeu ca să mă isbovească de focul cel nesfârșit, că am greșit cunoscând.
Sfinților toți rugați-vă pentru mine, că singur m-am lipsit de a vostră împărtășire
Măcar de acum înainte să petrec cu pocăință,
Și să mă săvârșesc în credință.
Ca să câștig vecinica odihnă. Amin.
1822 August 1 (iscălitura mai posterioră)
Calinic Rîmnic Noul-Severin"

